

Dansk

Engelsk

Fransk

Italiensk

Portugisisk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstre af Chambéry

Juli - August • År 2025 - nr. 4

GENERALRÅDET

INTERRELIGIØSE RELATIONER I PAKISTAN

Sr. Dolores Lahr, CSJ

Generalrådet

Det fulde navn på landet Pakistan er "Den Islamiske Republik Pakistan". Men dette navn skjuler eksistensen af mange forskellige trosretninger, der findes der. Islam er den dominerende religion med mere end 95

% af befolkningen som medlemmer, men der er også kristne af forskellige trosretninger, en lille procentdel af hinduer, jøder og andre trosretninger samt ikke-troende.
Under et nyligt besøg hos vores søstre i Den Pakistanske

OVERSIGT

GENERALRÅDET

Interreligiøse relationer i Pakistan **FORSIDE**

J P I C

Nirmala: Stop plastforurening **3**

USA: Omsorg for »Den kære næste« **4**

INTERKULTURELT

Tanzania: Min oplevelse med at leve missionen **6**

Nye Helgener **7**

PROVINS/REGION/MISSION

Mozambique: Enhed der skaber liv **8**

Bolivia: Erfaring som frivilling i San Ramón-Beni **10**

Frankrig: Fra kulturchok til kulturel integration **11**

Sverige: Fra kulturchok til kulturel integration **13**

Danmark: "Løfter blikket" – et møde mellem kirker i Danmark **15**

Sr. Cristina, sr. Dolores og sr. Shakila (i hvidt) sammen med kvinder fra Bilal-centret.

Region fik sr. Cristina og jeg lejlighed til at besøge Bilal-centret for interreligiøse relationer, Markaz-e-Bilal, i Lahore sammen med sr. Shakila og sr. Saiqa. Vi blev ledsaget af Khurram Mushtaq, der en muslimsk ven af søstre.

Dette center blev grundlagt i 1991 af Allama Peer Shafaat Rasool, som er en berømt islamisk lærer i Pakistan. Komplekset består af en smuk moské, en skole, et hostel, boliger, et omfattende bibliotek, kontorer og mødelokaler. Allama Peer Shafaat Rasool er internationalt kendt for sit arbejde med interreligiøs dialog og har rejst meget for at sprede "de gode nyheder"

om interreligiøs dialog, interreligiøse relationer og interreligiøst samarbejde. Som troende muslim bød han os varmt velkommen. Vi fik en rundvisning i komplekset og mødte mange medarbejdere, herunder skolens rektor, en muslimsk kvinde, der præsenterede os for lærerstaben. Skolen tager imod børn fra forskellige trosretninger, og læseplanen er udformet med henblik på at fremme forståelsen for forskellige trosretninger og opmuntre til positive relationer mellem lærere og elever.

For nylig samarbejdede Bilal-centret med "FACES Pakistan" og lancerede "Program for social

bevidsthed og lederudvikling" på Markaz-e-Bilal. Dette program er for unge ledere fra forskellige trosretninger og har til formål at udstyre dem med de færdigheder og den viden, der er nødvendig for at skabe positive forandringer i deres samfund ("FACES Pakistan" er en organisation, der fremmer dannelse, bevidsthed, fællesskab og empowerment).

Det var en stor oplevelse for os at lære og forstå, at der er mange grupper i hele Pakistan, der arbejder for interreligiøst samarbejde, for forståelse af forskellige trostraditioner og i sidste ende for fred. Det var virkelig inspirerende at lytte til kvinderne og mændene fra Markaz-e-Bilal, der arbejder sammen og samarbejder med mennesker på tværs af trosretninger for at skabe fred. Deres arbejde med unge mennesker er også imponerende. Sr. Cristina og jeg er taknemmelige for denne oplevelse og er motiverede til at fortsætte denne dialog og dette samarbejde i den fælles stræben efter fred og fællesskab i Pakistan og videre ud.

STOP PLASTFORURENING

Sr. Deepika D'Souza, CSJ

Nirmala/Indien

Verdens Miljødag fejres hvert år den 5. juni, og temaet for i år var "Stop plastforurening". Denne dag mindede os om at beskytte vores planet ved at reducere forureningen.

Plast skader havets dyreliv, jorden, luften og endda menneskers sundhed. De fleste plastmaterialer tager hundreder af år at nedbryde. Vi er nødt til at gøre noget for at undgå engangspast

i enhver form og genbruge mere.

Beboerne på vores ældrecenter i Goa tog initiativ til at hjælpe med at reducere brugen af plastposer ved at lave stofposer af rester fra

Sr. Deepika og nogle af de poser, de har lavet.

systuen. Disse poser blev sendt til Provinshuset, hvor de blev brugt som madposer i stedet for plastposer. Søstrene var meget begejstrede, og fra da af blev disse poser brugt flittigt ved store sammenkomster.

Fra vores lokale skole gik eleverne i optog med plakater, råbte slagord og holdt korte taler for at skabe opmærksomhed blandt befolkningen i området. Mange familier kom ud for at lytte og blive

bevidste om problemet. Der blev organiseret en renholdelseskampagne, og både lokalbefolkningen og eleverne deltog med fuld energi og samlede alt plastikaffaldet og sendte det til genbrugsstationen. Det var en succesfuld begivenhed for både lokalbefolkningen og eleverne.

Nogle af beboerne i vores ældrecenter brugte deres tid på at sy stykker ubrugt materiale sammen til babykjoler til fattige børn, og

disse blev uddelt til fattige migrantbørn i området. Genbrug af plast og ubrugte materialer skabte bevidsthed hos vores studerende, beboerne i vores nabolag og beboerne i vores ældrecenter. Lad os plante træer, rense vores omgivelser og sprede bevidsthed. Sammen kan vi gøre en forskel ved at deltage aktivt i forskellige programmer, der organiseres i området, og bekæmpe plastforurening.

OMSORG FOR »DEN KÆRE NÆSTE«

Sr. Elaine Betoncourt, CSJ

USA

I 2019 gik ledere af trossamfund i Connecticut, der var opmærksomme på de mange mennesker, der levede i fattigdom og led under forskellige former for uretfærdighed, sammen om at oprette Alliancen

for økumenisk handling i Hartford-området (GHIAA). Denne interreligiøse alliance repræsenterer nu over 50 forskellige trosfællesskaber og tilknyttede institutioner – kristne, muslimer, jøder, kvækere og andre – i hele

Hartford-området, der samarbejder om at fremme retfærdighed.

Vores Provins i USA deltager i GHIAA gennem en af dens medlemsorganisationer: Center for Retfærdighed, som

blev grundlagt i 1999 og fortsat finansieres af seks religiøse kvindekongregationer, herunder Sankt Josephs Søstre af Chambéry.

Hvert år afholder GHIAA små »husmøder« for at afgøre, hvilke spørgsmål der skal tages op, og hvilke lovgivningsmæssige prioriteter gruppen vil støtte i løbet af året. Vores søstre er blandt lederne af disse møder, som har til formål at finde frem til, hvad græsrødderne anser for at være de vigtigste spørgsmål.

GHIAA lobbyer både for at få spørgsmål på dagsordenen i delstatens lovgivende forsamling og organiserer sine medlemmer til at tale under offentlige møder om spørgsmål, der behandles af lovgiverne. Under den lovgivende session i 2025 fokuserede GHIAA på tre hovedspørgsmål. Den talte for og støttede indvandrere, der var i fare for udvisning. Den talte for at bruge de tilgængelige økonomiske midler til at imødekomme presserende behov for unge og familier. Den sponsorerede også arrangementer for at fremme racemæssig retfærdighed og religiøs

respekt og forståelse.

Som en del af GHIAA arbejdede søstre også for miljømæssig retfærdighed i forbindelse med et firma, der står for affaldshåndtering, og som har forurenet jord og luft i Hartford i over syv årtier. Anlægget er nu lukket, og delstatslederne vil sørge for en ordentlig oprydning af området og fastlægge fremtidige anvendelser, der ikke involverer affaldshåndtering.

På grund af GHIAA's engagement i denne sag vil lederne også overveje at finde en måde at kompensere Hartfords beboere for de sundhedsmæssige problemer, de har lidt under i de seneste årtier. Faktisk ser GHIAA for sig at kæmpe for, at de resterende 50-60 millioner dollar afsættes i en fond, der skal godtgøre for de skader, som Hartfords beboere har lidt.

MIN OPLEVELSE MED AT LEVE MISSIONEN

Sr. Josiane Mota Coelho, CSJ

Tanzania

At leve missionen er en dynamisk oplevelse, der bygger på en daglig kontakt med virkeligheden, hvor jeg frit og med engagement beslutter at dele mit liv og modtage det liv, som dem, jeg bor sammen med, deler. Allerede under min juniorat-uddannelse lærte jeg, at verberne "lære", "lytte" og "modtage" er grundlæggende for en god oplevelse som missionær. Et andet verbum, der bør gå forud for de ovennævnte, er verbet "respektere". At respektere det hellige rum, hvor vi er sendt hen. At respektere for at forstå eller acceptere de realiteter, vi lever under, som vi ofte ikke kan forstå i deres fulde dybde,

fordi vi står over for liv, der er sammenflettede med så mange tidligere og nuværende omstændigheder. For mig er dette den første udfordring i missionen. At blive bevidst om, at der, hvor jeg kommer hen, er der stor rigdom, stor visdom, en kultur, et liv, som ofte af forskellige årsager ikke afsløres for os i detaljer, før folk begynder at stole på os. Indtil vi begynder at være en del af deres liv. Hvis vi opfører os som gæster, som outsiders, der er kommet for at tilbringe lidt tid der, men uden nogen reel involvering i virkeligheden. Hvis jeg kommer med forudfattede meninger og tror, at jeg vil finde mennesker, der er villige til at acceptere det, jeg vil

lære dem, vil jeg bare være en gæst, og det er ikke mission.

Hvis vi accepterer denne vigtige forudsætning, bliver vi velsignet med en ny mulighed for at lære, fordybet i en enorm rigdom af liv, der konkretiseres i de mest forskelligartede kulturelle udtryk, såsom måder at bede på, at opbygge relationer på, at tale på, at spise på, sammenfletningen af tro, som nogle gange er en arv fra forfædrene, som vi ikke kan dømme, fordi vi ikke har tilstrækkelige indsigter til at gøre det, og det er heller ikke vores rolle der. En anden velsignelse er vores personlige vækst. Udvidelsen af vores verden, oplevelsen af Gud, der kommer til udtryk

i de mest forskelligartede kulturelle virkeligheder, begyndende med enkelheden i dagligdagen, men som er frugten af liv, der er vævet sammen på konkrete måder i den daglige dynamik. Efter denne proces med fordybelse i den missionære virkelighed vil vi have meget at bidrage med. Og når vi bygger noget sammen med befolkningen, der hvor vi tjener, bliver jeg respekteret og accepteret som et medlem af gruppen. Og der vil jeg have mulighed for at lytte og blive lyttet til. At give og modtage.

Det er denne sammenfletning med den virkelighed, hvor jeg lever, og det er opdagelsen af, at jeg

er en del af den relationelle dynamik, der er til stede der. Det er ønsket om at gå side om side med mennesker og høste frugterne af gensidig og fælles vækst, hvor jeg fra en allerede tilbagelagt vej, fra daglig fordybelse i det liv, der er til stede der, som ikke længere kun er det for et folk, jeg blev sendt til, men også mit, fordi jeg er en del af det, fortsætter og hver dag styrker mine bånd af tilhørsforhold og forbliver forbundet med missionen. Denne oplevelse giver bestemt mening til min tilstedeværelse, velvidende at Gud kom først til det sted, jeg blev sendt til. Gud elskede først og forventer, at jeg er fri til at elske, hvilket motiverer

mig til at give mig selv generøst, hvilket - selv når jeg møder udfordringer - ikke gør mig modløs, men snarere driver og opmuntrer mig. Et andet aspekt, som jeg kun nævner her, men som giver en dyb og betydningsfuld dimension, er, at jeg ikke kommer i mit eget navn, men i navnet på den gruppe, der har sendt mig. Jeg har en karisme, der også skal legemliggøres gennem mit vidnesbyrd og gennem min erfaring. Den bliver autentificeret hver dag, hvert forhold, i hver aktivitet, er det min karisme, som er mit »identitetskort«. Det er spejlet, der afspejler, hvem jeg er, og hvad jeg skal fortsætte med at opbygge.

NYE HELGENER

Sr. Maria Donatila Krzanovski	87	Brasilien	25.06.2025
Sr. Christine Regina Lobo	65	Nagpur	02.07.2025
Sr. Maria de Lourdes Savio	103	Brasilien	09.07.2025
Sr. Adelaide Ferrari	98	Brasilien	09.07.2025
Sr. Catarina de São José Herts	83	Brasilien	18.07.2025
Sr. Isolda Boeira Cardoso	94	Brasilien	28.07.2025
Sr. Marie Kristin Riosianu	90	Norge	28.07.2025
Sr. Luisa Carolina Rocha de Silva	103	Brasilien	11.08.2025
Sr. Mary Adrian Alvares	83	Nagpur	19.08.2025
Sr. Lorraine Marie Delaney	82	Nagpur	23.08.2025
Sr. Maria Eduarda Luvison	89	Brasilien	26.08.2025

ENHED DER SKABER LIV

Sr. Gertrudes Salette Beal, Joana Alexandre Arruda og Josiane Garcia Leopoldo

Mozambique

Mozambique har en befolkning på 33,64 millioner indbyggere og er på trods af sine rige naturressourcer det femte fattigste land i verden. 80 % af befolkningen er under 35 år, og 50 % er under 16 år. Ifølge UNICEF's rapporter lider 44 % af børnene af kronisk underernæring, og et stort antal børn er allerede smittet med HIV, som de har fået fra deres forældre.

Mecufi er et distrikt i provinsen Cabo Delgado i det nordlige Mozambique med en befolkning på ca. 63.000 indbyggere, hvoraf 97 % er muslimer og er 3 % kristne og andre trosretninger. Iblandt embedsmænd i regeringen er der udbredt korruption, som plager hele landet. Økonomisk set lever befolkningen i fattigdom.

Hele Cabo Delgado-provinsen er blevet angrebet af væbnede grupper, der ødelægger hjem, stjæler afgrøder, myrder mennesker og efterlader befolkningen i usikkerhed og rædsel. Ud over angrebene led

Mecufi-distriktet under tropiske cykloner i 2024. Cyklonen Chido ødelagde distriktet fuldstændigt, hvilket forværrede problemet med fødevarer sikkerhed og ødelagde 100 % af de berørte hjem, infrastruktur, frugttræer

Undervisning af elever.

Levering af mælk til mødre med underernærede babyer.

og skove.

På trods af så mange vanskeligheder forbliver befolkningen modstandsdygtig og starter altid forfra med håb om at genopbygge deres hjem og de psykologiske sider, der er blevet rystet. Takket være opmærksomheden fra mange ikke-statslige organisationer i forskellige lande, den katolske kirke og vores Kongregation er der ydet støtte til at lindre lidelserne.

Vores mission som Sankt Joseph Søstre i Mecufi har været at være en samlende tilstedeværelse i omsorgen for livet med særlig opmærksomhed på dem, der har størst behov, nemlig børn og syge. Vi søger at hjælpe mødre med underernærede babyer, der kommer fra fjerne

landsbyer for at modtage mælk og multimixture, som er et kosttilskud, der har hjulpet mange børn med at tage på i vægt og overleve. Alt sammen takket være hjælp fra vores Kongregation.

Landet har en meget udbredt analfabetisme, og i Mecufi afslutter børn og unge grundskolen uden at kunne læse og skrive. For at imødekomme dette behov har vi oprettet projekter, der understøtter læsefærdigheder og udvider skolegangen.

Distriktet lever næsten udelukkende af landbrug og fiskeri. Som svar på en opfordring fra en gruppe unge fra sognet blev der anlagt en køkkenhave på søstrenes grund med henblik på læring og selvforsyning for dem, der deltager i ungdomsmøder i

bispedømmet.

Alt er evangelisering, og gennem vores direkte deltagelse i bispedømmet bidrager vi til de grupper og kommissioner, der udgør bispedømmets organisation, missionsstationer og Santa Marta-sognet.

En af bispedømmets prioriteter er interreligiøs og økumenisk dialog. I denne henseende er der gjort en indsats for at tage imod alle mennesker og alle mødre, der har søgt efter mad til underernærede børn. De fleste af dem er muslimer. Sankt Joseph Søstrenes tilstedeværelse i denne virkelighed har gjort hele forskellen ved at åbne op for en anden kultur, i en ekstremt udfordrende virkelighed og en mulighed for de fattigste.

ERFARING SOM FRIVILLING I SAN RAMÓN-BENI

Martha Alvarado León

Bolivia

Mit navn er Martha Alvarado León. Jeg er 25 år gammel, uddannet ingeniør og er med i ungdomsarbejdet i Sankt Frans af Assisi-sognet i byen Camiri, Santa Cruz, Bolivia.

I slutningen af sidste år modtog jeg en invitation fra Den Bolivianske Bispekonference til at blive frivillig i kommunen San Ramón i provinsen Mamoré i departementet Beni. Jeg forlod min familie, mine venner og selvfølgelig min menighed og tog til det missionssted, jeg var blevet tildelt, hvor jeg ankom den 21. januar. Ericka Rodriguez ventede på mig i Trinidad, da hun var på vej hjem fra den latinamerikanske konference i Cochabamba, og sammen tog vi afsted til San Ramón, som med tiden blev mit hjem indtil den 11. juni. Det var en rejse - i hvert fald for mig - med masser af adrenalin, da vejen var

oversvømmet af regn.

I sognet mødte jeg medlemmerne af Sankt Joseph-familien, ungdomsarbejdet og andre grupper, der er en del af menigheden. Efter at jeg havde fundet mig til rette, begyndte jeg at hjælpe til på sognekontoret. Et par dage senere ankom sr. Francisca Dias de Medeiros fra sit hjemland Brasilien, og sammen begyndte vi at forberede klasseværelserne og undervisningen for de mest sårbare børn. Jeg delte mange hyggelige øjeblikke med disse børn, som altid vil være med mig. Med dem kunne jeg sætte den viden, jeg havde tilegnet mig under min akademiske uddannelse, i spil i praksis og hjælpe dem med at forstå, at jorden og alle dens komponenter har brug for vores hjælp, og at genbrug er en afgørende faktor for at reducere miljøforureningen i

samfundet. Børnene vandt mit hjerte, og nogle gange kom de med en blomst til mig.

Under mit arbejde som frivillige delte jeg øjeblikke med ungdomslederen, underviste i katekismus, deltog i kaldsretræter, besøgte lokalsamfund, holdt foredrag på nogle skoler, oprettede sognets websider, skabte indhold for at styrke troen i fællesskabet online og præsenterede også et projekt, der var opstarten på at skabe en kommunal lov om håndtering af affald.

Jeg nød virkelig at være i kontakt med naturen, og jeg hjalp med at anlægge en lille køkkenhave med tomat- og salatplanter, så frugterne kunne bruges i ældrecentrets cafeteria. Det var meget smukt for mig at dele ansvaret med sr. Ericka, sr. Francisca og p. Andrej. Takket være dem og deres åndelighed lærte jeg at leve i bøn. Jeg lærte, at vi altid

Martha med søstre og kvinderne fra sognet.

skal takke Gud for hver ny dag, vi får. Sammen med dem delte jeg mange øjeblikke med latter og glæde, øjeblikke, der

altid vil forblive indprentet i mit sind og hjerte. Jeg vil altid huske dem (lokalbefolkningen og søstre), for sammen med

dem følte jeg, at jeg havde en familie. Jeg føler, at en del af mig bliver hos dem, og en del af dem bliver hos mig for livet.

PILGRIMSREJSE FOR DET LIVGIVENDE NETVÆRK FOR EUROPA-USA

Sr. Jayarani Michael, CSJ

Frankrig

For at styrke båndene mellem søstre i Europa og USA og give dem mulighed for at lære hinanden bedre at kende, oprettede

de ansvarlige for Provinser, Regioner og Missioner forskellige grupper. En af disse grupper, der beskæftiger sig med pilgrimsrejser, udflugter

og ferier, mødtes regelmæssigt via Zoom og fik ideen til at tilbyde en pilgrimsrejse til vores oprindelsessteder i Frankrig. Dette forslag blev forelagt

Pilgrimsgruppe i det første køkken i Le Puy.

gruppen af ledere i Europa og USA. De modtog det positivt og gav os grønt lys til at fortsætte med planlægningen. Hver eneste lille detalje (antal dage, antal deltagende søstre, omkostninger) blev undersøgt og drøftet i den gruppe, der havde præsenteret det for de ansvarlige.

Fra 30. juni til 10. juli 2025 deltog 14 søstre fra 4 Provinser: Italien, Norge, USA og Frankrig i denne pilgrimsrejse. Vores pilgrimsrejse gik fra Chambéry til Le Puy-en-Velay, gennem St. Didier, Bas-en-Basset og Monistrol, derefter til Lyon, Annecy, Aix-les-Bains, byen Chambéry og La Bauche. Den sidste dag tilbragte vi noget tid sammen med søstrene i Bellecombette og Bois Joli, hvor vi havde et hyggeligt samvær, delte vores pilgrimsrejseoplevelser med

dem og lærte hinanden bedre at kende.

Hver dag efter vores besøg samledes vi for at dele vores oplevelser og refleksioner om dagen, hvilket hjalp os til at føle os tættere på hinanden.

På Place du Martouret i Le Puy, hvor to søstre blev henrettet under Den Franske Revolution.

Og flere spørgsmål dukkede op i vores hjerter: Hvordan kan vi i den verden, som den er nu, imødekomme andres behov? Har jeg en brændende iver for enhver form for mission? Hvordan kan jeg bidrage til at udbrede Kongregationens karisme?

Vi blev beriget af at se forskellige steder, hvor det hele startede. Vi var så heldige at kunne vandre i fodsporene af de søstre, der er gået forud for os. Deres liv og deres oplevelse af missionen inspirerede os og stimulerede os til at genopfriske vores egne forpligtelser. De vovede sig ud i alle former for mission og stolede kun på Guds forsyn. Deres første mission var meget vanskelig, uden et hus, uden sund mad, uden selv de mest basale fornødenheder. Ikke desto mindre var de meget tilfredse og koncentrerede sig om deres kald, deres mission om at tjene Gud gennem deres

søstre og brødre i nød.

Deres ånd var altid levende og gav os styrke til at handle på tværs af kulturelle og sproglige grænser. Det var en oplevelse, der var meget relevant i år, hvor vi fejrer 375-året for vores grundlæggelse.

Vores første søstre forsømte aldrig en lejlighed til at vise deres kærlighed til Kristus og var endda villige til at gå til guillotinen og omfavne martyriet. Deres

fængselsceller var for dem et sted, hvor de kunne møde Gud.

De første 6 søstre i 1648 var meget forskellige; der var enker, ugifte kvinder og endda meget unge (15 år gamle). De var meget modige, mindre uddannede, men fulde af trofasthed, næstekærlighed og tjeneste. De tog sig af de fattige, forældreløse, sårede soldater, syge og ældre.

Denne pilgrimsrejse

styrkede båndene mellem os. Vi er taknemmelige over for alle, der er ansvarlige for Provinser, Regioner og Missioner, og over for de kommuniteter, der støttede os og gjorde dette program udbytterigt og vellykket.

Må vores grundlæggers og vores første søstres ånd fortsat inspirere os til at bringe de gode nyheder ud overalt på jorden.

FRA KULTURCHOK TIL KULTUREL INTEGRATION

Sr. Leena Peter Ottupurakkal, CSJ

Sverige

Jeg ankom til Sverige den 11. juni 2025 fra Nagpur-provinsen i Indien for at begynde mit nye liv som missionær i Sundsvall. Det var min første rejse til Europa, og jeg vidste ikke helt, hvad jeg kunne forvente. En af de første ting, jeg lagde mærke til, var, hvor stille og roligt alt føltes, især sammenlignet med Indiens menneskemængder og støj. Jeg var overrasket over de lange dage og korte nætter. I juni og begyndelsen af juli går solen ikke rigtig ned, især ikke i det nordlige område,

hvor vi bor; der er omkring 18 til 20 timers dagslys. Vi tager en sweater eller jakke på om aftenen, fordi det er køligt selvom, at det er sommer. Det sværeste for mig er sproget. Selvom mange taler engelsk, føler jeg mig ofte fortabt og alene uden sproget. Jeg lærer nu svensk med hjælp fra en app og nogle lokale. Senere vil jeg gå på sprogskole.

Jeg er overrasket over at se, hvor organiseret alting er. Omkring 25-30 % af befolkningen i Sverige har en udenlandsk baggrund.

Man kan møde mennesker fra alle kontinenter her. Sverige byder velkommen og tilbyder gratis undervisning i svensk, jobmuligheder og uddannelsesprogrammer. Der er særlig opmærksomhed på børn af flygtninge og migranter i skolerne, og de taler svensk som deres modersmål.

Det sogn, hvor sr. Pratibha arbejder, ligger ca. 4 km fra vores bopæl. Vi deltager i alle menighedens aktiviteter. Om tirsdagen er der rosenkransbøn efterfulgt

af messe. Om fredagen er der en times stille tilbedelse og derefter messe. Hver søndag er der to messer i menigheden.

Lørdage og søndage efter den anden messe tager vi til en af missionsstationerne for at deltage i endnu en messe, to timers kørsel fra Sundsvall, hvor vi bor. Sr. Pratibha underviser i katekismus før messen, og jeg assisterer hende. Efter messen finder vi tid til at møde de lokale. Omkring 60 % af befolkningen er kristne, herunder protestanter, ortodokse og oprindelige kristne samt romersk-katolikker, som kun udgør 1,2 %. Selvom det formelle medlemskab af den svenske kirke er højt, er det regelmæssige kirkegang ikke så udbredt. Mange melder sig ind af kulturelle årsager: dåb, bryllupper, begravelser osv.

Vi arbejder sammen med Caritas Sverige, som er en humanitær organisation, der beskæftiger sig med nødhjælp, integration, fattigdomsbekæmpelse, social retfærdighed og udvikling. Den yder praktisk hjælp til de trængende ved at give tøj, mad og husly. Én gang om ugen henter vi gratis brød i et indkøbscenter og deler det ud til folk efter søndagsmessen. Jeg har bemærket, at folk her er meget høflige og venlige. De respekterer personlige grænser og frihed og er meget hjælpsomme, hvis man beder dem om hjælp. Svenskerne

Sr. Leena, sr. Pratibha og indvandrere.

værdsætter ærlighed og klar kommunikation. De har en tendens til at sige, hvad de mener, men de gør det på en respektfuld måde. Jeg er begyndt at forstå og værdsætte deres tilbageholdende natur, venlighed og respekt for personlige grænser.

Jeg er taknemmelig for, at sr. Pratibha er en konstant kilde til opmuntring og støtte i min mission og i kommunitetet, hvilket hjælper mig med at falde til uden frygt eller tøven. Hendes dedikation og engagement i missionen værdsættes meget af sognet og naboerne.

Når jeg ser tilbage

på den sidste måned, er jeg taknemmelig for de oplevelser, der har formet mig, de mennesker, der har taget imod mig, og det pastorale arbejde, der har styrket min missionsfølelse. Jeg lærer vigtigheden og skønheden ved at opbygge relationer på tværs af kulturer og tro. Samlet set har min tid i Sverige været en blanding af udfordringer og vækst. Jeg ser frem til at engagere mig fuldt ud i livet og missionen og til skabe håb iblandt mennesker, altid åben for Guds overraskelser, der inspirerer og leder mig på min videre rejse.

"LØFTER BLIKKET" – ET MØDE MELLEM KIRKER I DANMARK

Sr. Gisela Heitz, CSJ

Danmark

» **L**øfter blikket" var temaet for kirkernes møde i Danmark fra 29. maj til 1. juni 2025. Dette møde finder sted hvert tredje år og har fire formål: "at bringe kristne sammen og styrke dem i deres tro; at opmuntre dem til at tage ansvar som kirke; at give dem mulighed for at vidne og engagere sig i samfundet; at bidrage til fællesskab med

kristne fra hele verden. I disse dage mødes mennesker med vidt forskellige baggrunde, kirketraditioner og trosretninger, teologi, kulturer og etniciteter og udveksler tanker og meninger. Kristne fra alle trosretninger fejrer gudstjeneste sammen, beder sammen, søger en dybere forståelse af troen, bliver bevidste om deres ansvar i og

for samfundet nært og fjernt og forpligter sig til enhed og økumenisk bredde i kirken lokalt og globalt." (www.himmelskedage.dk)

Som Sankt Joseph Søstre er vi engagerede i den økumeniske dialog. Derfor var flere af os fra Den Danske Region til stede i den lille by Silkeborg i Jylland (ca. 4 timer vest for hovedstaden

Kardinal Grech sammen med kommunitetet: sr. Angela, sr. Marianne, sr. Susanne og sr. Jaya.

København). På trods af at den katolske kirke udgør et mindretal i Danmark (0,93 %), ligger den lokale katolske menighed centralt i Silkeborg. Menigheden havde åbnet sine døre for mange aktiviteter. En berømt gæst, der var til stede her og ved mange af gudstjenesterne/samlinger om bøn og i diskussionsfora, var kardinal Mario Grech fra Rom, der var generalsekretær for bispesynoden og netop havde deltaget i konklavet. Kardinalens åbenhed, hans vilje til at indgå i dialog ("find nye veje!") og hans særlige måde at være til stede på var et frisk pust i det økumeniske landskab i Danmark. Det var et opmuntrende øjeblik for os, da vi Sankt Joseph Søstre mødte kardinalen i kirkens have.

Kommunitetet fra Den Danske Regions retrætehus var en del af en økumenisk stand for retrætearbejde

på "Mulighedernes Markedsplads". Seks forskellige grupper, der tilbyder retrætearbejde i Danmark (vores retrætecenter er en af dem), var repræsenteret her. De, der kom forbi, kunne finde informationsmateriale, købe bøger og få hold-kæft-bolsjer. Men vigtigst af alt fandt de mennesker at tale med, at stille spørgsmål til og mulighed for at udforske nye veje i det åndelige liv. Vi oplevede dette som en meget konkret og meningsfuld form for økumenisk samarbejde.

Vi nød koncerter og kunstudstillinger, lærte nye sange fra Taizé og var stolte af p. Daniel Nørgaard, SJ - den eneste danskfødte jesuit - der var blevet inviteret til at holde prædiken ved den økumeniske afslutningsgudstjeneste.

I sin prædiken mindede Daniel os om at det, at være kristen ikke er "at lade os

hive op til Himlen for at leve på en lyserød sky, men at erkende, at vi har brug for, at jorden med al dens egoisme og selvhad, løgn og ondskab bliver omdannet og forenet med Gud".

Og han spurgte tilhørerne: "Hvor kan vi så finde håb i denne verden? Se jer omkring. I dag er vi samlede som kristne fra talrige kirkesamfund. I århundreder har vi haft fokus på vore forskelle og for mest betragtet hinanden som fjender. Vi har endda bekriget hinanden. I dag står vi her med et fælles ønske om at prædike i Jesu navn.

Og det er virkelig Jesu navn, der er brug for i denne brudte verden. Vi har alle brug for det navn hver især, og den tvivlende, stridende og fortvivlede verden har brug for det navn".

<https://www.himmelskedage.dk/nyhed/praediken-ved-afslutningsgudstjenesten-3243>

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat

GRAFISK DESIGN

Sr. Laveena D'Souza

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Josephe Chorot
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Monica Bianchini
www.csjchambéry.org

E - MAIL

icc@csjchambéry.org